

Kóborlás, éjszaka

[Látó, 2011. január]

Tanúvá leszek,
láthatom, amint
a szurokfolyó felé zuhog mindenem.
A hídon állok, derékig rácsban,
és visszafognám távolodó lábam.
Szép hullása sétaként lebeg.

A kiterített térkép: a kőkert ösvényei.
Haza megyünk a biztos falak közé,
melyek mérhetetlen közönnyel fogadják,
ha minket felvált, és helyünket belakja más.
Egy hirdetés,
elharapott nyelvként lüktető piros villanás.
Próbababák töretlen tekintetével szemközt
a pékség kirakatában tátongó kosarak.
Egy neonfényben hervadó művirágcsokor.
A visszajáró a pulton maradt.
A mozi fölötti lakásban
sötét, kitárt ablakban áll egy férfi, háttal.
Valamit úgy néz odabent,
hogymelyik pillanatban menekülni tudjon.
Vagy eltakarni bármit egy bőrkabáttal.
Talán egy nő ereszkedik négykézlábra éppen
a kopott szőnyeg cércsímében,
hogymelyik kutyaként éljen tovább.
Várakozó taxik a piactéren.
Szunnyadó sofőrök tompa rádiózenében.
Lestoppolt taxiórákban nyugvó kilométerek,
megannyi titkos, nyilvános útvonal: a város.
A kihalt utcán átbúgó csiga:
fénylenek az öntözőkocsi nyálkás csíkjai.
A lomb a sápadt lámpafényben
habos köpésként csüng a kerítésen.

Kategoria: vers, próza

Denumire autor: Láng Orsolya

Látó Szépirodalmi Folyóirat